

Kim Moore

All The Men I Never Married

Tots els homes
amb qui no m'he casat

Traducció de Dolors Udina

Ajuntament
de Barcelona

Biografia	4
All The Men I Never Married	
Tots els homes amb qui no m'he casat	
1.	8
2.	12
6.	14
11.	18
12.	20
13.	22
18.	24
23.	26
27.	28
33.	32
46.	34
48.	36

Kim Moore's pamphlet *If We Could Speak Like Wolves* was a winner in the 2011 Poetry Business Pamphlet Competition. Her first collection *The Art of Falling* (Seren 2015) won the Geoffrey Faber Memorial Prize. Her second collection *All The Men I Never Married* was published by Seren in 2021. Her first non-fiction book *What The Trumpet Taught Me* will be published by Smith/Doorstop in March 2022.

Poeta britànica nascuda el 1981. Amb el recull de poesia *If We Could Speak Like Wolves* va guanyar la Poetry Business Pamphlet Competition el 2012, i va ser escollit com a "Llibre independent" de l'any i finalista d'altres premis. El seu primer recull, *The Art of Falling*, publicat el 2015, va guanyar el premi Geoffrey Faber Memorial. El seu segon recull, *All The Men I Never Married*, va arribar el 2021, després de completar el seu doctorat en Poesia i Sexisme Quotidià a la Universitat Metropolitana de Manchester. Aquest 2022 publica el seu primer llibre de no-ficció, *What The Trumpet Taught Me*.

*We are coming under cover of darkness,
with our strawberry marks, our familiars,
our third nipples, our ill-mannered bodies,
our childhoods spent hobbled like horses*

*where we were told to keep our legs closed,
where we sat in the light of a window and posed
and waited for the makers of the world
to tell us again how a woman is made.*

*We are arriving from the narrow places,
from the spaces we were given, with our curses
and our spells and our solitude, with our potions
we swallow to shrink us small as insects*

*or stretch us into giants, for yes, there are giants
amongst us, we must warn you. There will be riots,
we're carrying all that we know about silence
as we return from the forests and towers,*

*unmaking ourselves, stepping from the pages
of books, from the eye of the camera, from the cages
we built for each other, the frames of paintings,
from every place we were lost and afraid in.*

*We stand at the base of our own spines
and watch tree turn to bone and climb
each vertebra to crawl back into our minds,
we've been out of our minds all this time,*

*our bodies saying no, we were not born for this,
dragging the snare and the wire behind us.*

*Venim a cobert de la foscor,
amb les nostres marques de naixement, els nostres familiars,
els tercers mugrons, els cossos malgirbats,
les infanteses viscudes amb traves com cavalls*

*on se'ns deia que mantinguéssim les cames juntes,
on sèiem a la llum d'una finestra i posàvem
i esperàvem que els creadors del món
ens tornessin a dir com es feia una dona.*

*Arribem d'aquells llocs estrets, dels espais
que ens donaven, amb les nostres malediccions
els encanteris i les solitud, amb les pocions
que ens empassem per encongir-nos com insectes*

*o engrandir-nos com gegantes, perquè sí, hi ha gegantes
entre nosaltres, us ho advertim. Hi haurà aldarulls,
portem a sobre tot el que sabem del silenci
quan tornem dels boscos i de les torres,*

*desfent-nos a nosaltres mateixes, sortint de les pàgines
dels llibres, de l'ull de la càmera, de les gàbies
que ens construïm les unes a les altres, dels marcs dels quadres,
de tots els llocs on érem perdudes i espantades.*

*Som al punt més baix de la nostra força de voluntat
i observem com l'arbre es torna os i escala
cada vèrtebra per tornar pujant fins al cap,
hem tingut el cap ple de fum tot aquest temps,*

*el nostre cos dient que no, que no vam néixer per a això,
arrossegant el parany i el filferro darrere nostre.*

All The Men I Never Married

1.

There was the boy I met on the park
who tasted of humbugs
and wore a mustard-yellow jumper

and the kickboxer with beautiful long brown hair
that he tied with a band at the nape of his neck

and the one who had a constant ear infection
so I always sat on his left

and the guy who worked in an office
and could only afford to fill up his car
with two pounds worth of petrol

and the trumpet player I loved
from the moment I saw him
dancing to the Rolling Stones

and the guy who smoked weed
and got more and more paranoid
whose fingers flickered and danced
when he talked

and the one whose eyes were two pieces
of winter sky

and a music producer
long-legged and full of opinions

and more trumpet players
one who was too short and not him
one who was too thin and not him

are you judging me yet, are you surprised?

Let me tell you of the ones I never kissed
or who never kissed me

Tots els homes amb qui no m'he casat

1.

Hi havia el noi que vaig conèixer al parc
que tenia gust de caramels de menta
i duia un jersei groc mostassa

i el kick-boxer de bonics cabells castanys
que se'ls lligava al clatell amb una cinta

i el que tenia una infecció constant a l'orella
per això sempre havia de seure a la seva esquerra

i el que treballava en una oficina
i només podia omplir el dipòsit
amb dues lliures de benzina

i el trompetista que vaig estimar
des del moment que el vaig veure
ballant amb els Rolling Stones

i el que fumava herba
i cada cop era més paranoic
que movia i feia ballar els dits
quan parlava

i el que tenia uns ulls que eren dues peces
de cel d'hivern

i un productor de música
de cames llargues i farcit d'opinions

i més trompetistes
un que era massa baix i no era ell
un que era massa prim i no era ell

m'esteu jutjant, us sorprenç?

Us parlaré dels que no vaig besar mai
o que no em van besar mai

the trombonist I went drinking with
how we lay twice a week in each other's beds
like two unlit candles

we were not for each other and in this we were wise
we were only moving through the world together for a time

there was a double bassist who stood behind me
and angled the body of his bass into mine
and shadowed my hands on its neck

and all I could feel
was heat from his skin
and the lightest breath
and even this might have been imagined

I want to say to them now
though all we are to each other is ghosts
once you were all that I thought of

when I whisper your names
it isn't a curse or a spell or a blessing
I'm not mourning your passing or calling you here

this is something harder
like walking alone
in the dusk and the leaves

this is the naming of trees
this is a series of flames
this is watching you all disappear.

el trombonista amb qui sortia de copes
que jèiem dos cops per setmana als llits respectius
com dues espelmes sense encendre's

no estàvem fets l'un per a l'altra i en això vam ser savis
només vam recórrer junts el món durant un temps

hi havia un contrabaixista que es posava darrere meu
i inclinava el cos de l'instrument sobre el meu
i em feia ombra a les mans al batedor

i tot el que jo sentia
era l'escalfor de la seva pell
i l'alè més suau
i potser fins i tot això era imaginat

ara els vull dir
encara que ja no som sinó fantasmes l'un per a l'altra
que durant un temps només pensava en vosaltres

quan xiuxiejo els vostres noms
no és una maledicció, un encanteri ni una benedicció
no em dol que no hi sigueu ni us convoco

és una cosa més difícil
com caminar sola
per la foscor i les fulles

això és posar nom als arbres
això és la sèrie Flames
això és veure com desapareixeu tots.

2.

Many years ago, I lived in a house in the woods.
The woodcutter visited on nights when the moon
hid itself between the clouds.

Sometimes I go back to watch it happen again,
slip inside the body of the woodcutter,
to feel what it felt like to be him.

His arms and legs are heavier than mine.
The cigarettes on his heart, his lungs, his chest.
His finger to his lips, biting the nail to the quick.

I start to lose the border of where
his pain and mine begin and end.
I am in the body of the woodcutter.

But I am not *the* body of the woodcutter.
His body is a shallow dish and I'm a slick of water.
If I move too much, I'll spill out and over.

What I've really come back for is me,
ten years younger. Through his eyes,
she looks small and pale, a wisp of smoke

he could walk right through. Her face
turned in. Her mouth shut tight.
She smells of flight and all the things

this body hates. But when he presses her
to the ground, she vanishes inside herself
and nobody can reach her.

His tongue spits words I'd never say, and yet
here I am, inside his body saying them.
I leave the body of the woodcutter.

I leave it all behind - her, the house, the trees.
I return to myself, begin again.

Many years ago, I lived in a house in the woods.

2.

Fa molts anys, jo vivia en una casa al bosc.
El llenyataire em venia a veure les nits que la lluna
s'amagava entre els núvols.

De vegades hi torno per veure com torna a passar,
llisco dins del cos del llenyataire,
per sentir quina sensació feia ser ell.

Tenia els braços i les cames més feixucs que els meus.
Els cigarrets al cor, als pulmons, al pit.
Els dits als llavis, mossegant-se les ungles fins a la carn.

Començo a perdre la frontera d'on
el seu dolor i el meu comencen i acaben.
Soc en el cos del llenyataire.

Però no soc *el* cos del llenyataire.
El seu cos és un plat pla i jo una mica d'aigua.
Si em moc massa, l'esquitxaré i la vessaré.

El que he tornat a buscar en realitat és a mi,
deu anys més jove. A través dels ulls d'ell,
la veig petita i pàl·lida, una voluta de fum

a través de la qual podia passar. El rostre
girat cap endins. La boca ben tancada.
Fa olor de fugida i de totes les coses

que aquest cos odia. Però quan ell l'aferra
contra terra, s'efuma dins d'ella mateixa
i ningú no pot accedir-hi.

La llengua d'ell escup paraules que jo no diria mai, i
tanmateix soc aquí, dins del seu cos, dient-les.
Surto del cos del llenyataire.

Ho deixo tot enrere: ella, la casa, els arbres.
Torno a mi mateixa, torno a començar.

Fa molts anys, jo vivia en una casa al bosc.

6.

That a man approached you in a nightclub.
 That you were polite at first, then turned your back.
 That he insisted on giving you his number.
 That you put it in your pocket.
 That you danced with your friend all night.
 That he stood and watched.
 That you were drinking tequila.
 That you licked salt from the back of your hand.
 That he was waiting outside.
 That he grabbed your arm and spun you round.
 That you snapped.
 That you've always had a temper.
 That you were not afraid.
 That you swung your fist and clipped his jaw.
 That he kicked you between the legs.
 That he shouted *I will end you*.
 That you fell to the pavement.
 That he tried to kick you again.
 That a bouncer came and held him back.
 That he shouted *I will end you, I will end you, I will end you*.
 That the police were called.
 That he vanished into the night.
 That you were taken to the station.
 That he turned up with his lawyer.
 That he turned up with his father.
 That you still hadn't sobered up.
 That he was smirking.
 That it was fresher's week.
 That you were in pain.
 That it was hard to explain about his number in your pocket.
 That now you were afraid.
 That you were advised not to press charges.
 That you hit him first.
 That this all happened many years ago.
 That you laugh about it now.
 That you say *well, I shouldn't have hit him*.
 That I both agree and disagree with this statement.
 That being our bodies in public is a dangerous thing.
 That being in public is a dangerous thing.
 That our bodies are dangerous things.

6.

Que un home et va abordar en una discoteca.
 Que primer vas ser educada, després vas girar-li l'esquena.
 Que va insistir a donar-te el seu número.
 Que te'l vas ficar a la butxaca.
 Que vas ballar amb el teu amic tota la nit.
 Que ell es va quedar allà mirant.
 Que bevies tequila.
 Que et vas llepar la sal del dors de la mà.
 Que ell t'esperava a fora.
 Que et va agafar pel braç i et va fer girar.
 Que vas intentar mossegar-lo.
 Que sempre has tingut molt caràcter.
 Que no tenies por.
 Que vas tancar el puny i li vas colpejar la mandíbula.
 Que et va etzibar una cossa entre les cames.
 Que va cridar *Et mataré*.
 Que vas caure a terra.
 Que va intentar tornar-te a etzibar una cossa.
 Que va arribar un guarda de seguretat i el va retenir.
 Que ell cridava *Et mataré, Et mataré, Et mataré*.
 Que van cridar la policia.
 Que ell va desaparèixer en la nit.
 Que et van portar a comissaria.
 Que ell va aparèixer amb el seu advocat.
 Que va aparèixer amb el seu pare.
 Que encara no t'havia passat l'efecte de l'alcohol.
 Que ell somreia amb suficiència.
 Que era la setmana d'acollida.
 Que estaves adolorida.
 Que era difícil explicar el seu número a la teva butxaca.
 Que ara tenies por.
 Que et van aconsellar no denunciar-lo.
 Que tu li vas pegar primer.
 Tot això va passar fa molts anys.
 Que ara te'n rius.
 Que dius *bé, no li hauria d'haver pegat*.
 Que estic alhora d'acord i en desacord amb aquesta afirmació.
 Que ser els nostres cossos en públic és perillós.
 Que estar en públic és perillós.
 Que els nostres cossos són perillosos.

7.

Imagine you're me, you're fifteen, the summer of '95,
and you're following your sister onto the log flume,
where you'll sit between the legs of a stranger.
At the bottom of the drop when you've screamed
and been splashed by the water, when you're about
to stand up, clamber out, the man behind
reaches forward, and with the back of his knuckle
brushes a drop of water from your thigh.

To be touched like that, for the first time.
And you are not innocent, you're fifteen,
something in you likes that you were chosen.
It feels like power, though you were only
the one who was touched, who was acted upon.
To realise that someone can touch you
without asking, without speaking, without knowing
your name. Without anybody seeing.

You pretend that nothing has happened,
you turn it to nothing, you learn that nothing
is necessary armour you must carry with you,
it was nothing, you must have imagined it.
To be touched – and your parents waiting at the exit
and smiling as you come out of the dark
and the moment being hardly worth telling.
What am I saying? You're fifteen and he is a man.

Imagine being him on that rare day of summer,
the bulge of car keys makes it difficult to sit
so he gives them to a bored attendant
who chucks them in a box marked PROPERTY.
A girl balanced in the boat with hair to her waist
and he's close enough to smell the cream
lifting in waves from her skin, her legs stretched out,
and why should he tell himself no, hold himself back?

He reaches forward, brushes her thigh with a knuckle,
then gets up to go, rocking the boat as he leaves.
You don't remember his face or his clothes,
just the drop of water, perfectly formed on your thigh,
before it's lifted up and away by his finger.
You remember this lesson your whole life,
that sliver/shiver of time, that moment in the sun.
What am I saying? Nothing. Nothing happened.

7.

Imagina't que ets jo, que tens quinze anys, l'estiu del 95,
i vas darrere la teva germana en una muntanya russa d'aigua,
on t'has d'asseure entre les cames d'un desconegut.
Al final de la caiguda quan has fet un crit
i l'aigua t'ha esquixtat, quan estàs a punt
d'aixecar-te, de sortir grim pant, l'home del darrere
es tira cap endavant i, amb l'artell de la mà
t'espolsa una gota d'aigua de la cuixa.

Que et toquin així, per primera vegada,
i tu ets innocent, tens quinze anys,
alguna cosa dins teu es complau d'haver estat triada.
Tens una sensació de poder, tot i que tu només
has rebut el contacte, eres l'objecte passiu.
Adonar-te que algú et pot tocar
sense demanar-ho, sense dir res, sense saber
el teu nom. Sense que ningú no ho vegi.

Fas veure que no ha passat res,
ho converteixes en res, aprens que aquest res
és una armadura necessària que pots portar a sobre,
no era res, t'ho deus haver imaginat.
Que et toquin — i els teus pares esperant-te a la sortida
i somriuen quan tu surts de la foscor
i ni tan sols val la pena explicar el moment.
Què dic? Tu tens quinze anys i ell és un home.

Imagina't que ets ell aquell estrany dia d'estiu,
el pom de claus del cotxe li molesta per asseure's
i el dona a un assistent avorrit
que les fica en una capsula que diu PERTINENCES.
Una noia de cabells fins a la cintura es balanceja al bot
I ell és prou a prop per sentir la flaire de crema
que emet la seva pell a ràfegues, les cames estirades,
i perquè s'ha de dir ell que no, que s'ha de contenir?

S'inclina cap endavant, li espolsa la cuixa amb l'artell,
després s'aixeca per marxar, fa balancejar el bot quan surt.
No recordes ni el seu rostre ni la roba que duu,
només la gota d'aigua que tens perfectament formada a la cuixa
abans de ser espolsada i eliminada pel seu dit.
Recordes aquesta lliçó tota la vida,
aquell instant/ensurt de temps, aquell moment al sol.
Què dius? Res. No va passar res.

11.

Once I knew a man who thought he knew everything. I often returned from work to find him asleep in my bed. It was like the sun had slipped itself between the sheets, or a lion, or something else born golden and sure of itself. Even though I knew all the stories about finding people in your bed, how it always ended badly – the three bears, the little girl with the red cape – what could I do but climb in beside him? He must have spent hours shaving his chest and back so that women like me could slide along him, as if we were bodies of water and he the dry and thirsty earth. The man who thought he knew everything never learnt that he didn't, and I realised too late. This was why he was the way he was, as if he'd been touched and turned to gold by a foolish, laughing king.

11.

Una vegada vaig conèixer un home que es pensava que ho sabia tot. Tot sovint quan tornava de la feina me'l trobava adormit al meu llit. Era com si el sol s'hagués escapolit entre els llençols, o un lleó, o algú nascut d'or i segur de si mateix. Tot i que jo coneixia totes les històries que parlen de trobar-te algú al llit i que sempre acabaven malament —la rínxols d'or, la caputxeta vermella— què podia fer sinó ficar-m'hi al seu costat? Devia passar-se hores afaitant-se el pit i l'esquena perquè les dones com jo jaguéssim al seu costat, com si fóssim cossos d'aigua i ell la terra seca i assedegada. L'home que es pensava que ho sabia tot no va saber mai que no ho sabia tot, i jo me'n vaig adonar massa tard. Era per això que ell era com era, com si hagués estat tocat i convertit en or per un rei ximple i rialler.

12.

After the reading a man waits around to tell me the poem I read about a beautiful man who thought he knew everything was objectifying men – how would it feel if the gender of the protagonist was reversed he says triumphantly – I reply that it would feel like most other love poems in the course of human history – he says aha! so this is really a very ordinary subject – I say yes if you discount subversion and poetic tradition and female desire – more accurately I only get to subversion and poetic tradition and female de – before he interrupts me to tell me how disappointed he is as I’m a better writer than this wasting my talent making cheap shots about men – the man in my poem does spend the whole poem naked so maybe he is a little bit objectified – but I like him that way – I start to write a poem about the opinionated man who is busy shaking his head at my misunderstanding of beautiful men and their complex desires which I’ve only skimmed over by not giving my man a voice of his own – not allowing him to tell his own story – I am about to make a general and sweeping statement about men when he interrupts again – isn’t the man in your poem a bit one-dimensional he opines – can’t you make him more interesting – just trying to be helpful he says holding his hands up like two little flags – like two dishcloths – like two dead moles hung on a fence – I reply no I can’t – that is the best thing about him – or maybe I’m just wishing I said that maybe I just smiled and nodded my head

12.

Després de la lectura, un home m’espera per dir-me que el poema que he llegit sobre un home atractiu que es pensava que ho sabia tot era cosificar els homes – què sentiries si es revertís el gènere del protagonista, diu triomfant – jo li contesto que seria com la majoria de poemes d’amor escrits en el curs de la història humana – diu ahà! per tant en realitat és un tema molt ordinari – jo dic que sí si descartes la subversió i la tradició poètica i el desig femení – amb més precisió jo només busco la subversió i la tradició poètica i el desig fe – abans que m’interrompi per dir-me que està molt decebut perquè soc millor escriptora que això i que malgasto el meu talent etzibant cops baixos als homes – l’home del meu poema està nu tot el poema per tant potser sí que està una mica cosificat – però m’agrada així – començo a escriure un poema sobre l’home obstinat que no para de moure el cap davant la meua incomprensió dels homes atractius i els seus desigs complexos que jo només he tractat per sobre sense donar-li al meu home una veu pròpia – no deixant que expliqués la seva pròpia història – estic a punt de fer una declaració general i àmplia sobre els homes quan em torna a interrompre – no és una mica unidimensional l’home del teu poema opina – no podries fer-lo més interessant – només intento ajudar diu ell alçant les mans com dues pancartes petites – com dos draps de cuina – com dos talps morts penjats a una tanca – jo contesto que no puc – això és el millor d’ell – o potser només desitjo haver dit que potser sí només somric i afirmo amb el cap

13.

Although we've only just met, he's already telling me that no, my suitcase isn't heavy at all, as he lifts it with one hand into the boot.

He's not even reached the end of the road and he's already telling me I have a crazy soul, that he can tell how crazy I am.

He asks me do I know what he means, and I smile and pretend that I don't. He says all the women he knows who are artists or poets or musicians are crazy.

Crazy, crazy, crazy he says and I wish I'd told him I was an accountant instead but on he goes, taking his eyes off the road

to tell me all women who are artists are crazy in bed, do I know what he means, they want to try crazy things in the bedroom.

If he stops the car I could open the door and run or pull out my phone and pretend someone is calling or ask him politely what's wrong.

I could laugh at the next thing he says while the voice in my head whispers that somehow I've led him on, that I was asking for it.

I remember a train journey, everyone crammed in and a stranger's penis pressed against my leg, convincing myself

I was imagining it, or he couldn't help it, where else in the place could he put it? When we pull up at the airport

my arm flings open the door before I give it permission, my left leg finds the pavement before I can think. Still I turn back to give him a tip

and he's laughing saying *relax, just relax*, and I know that he knows I'm afraid, that I've been afraid all my life, but it's not this that makes me ashamed.

13.

Encara que ens acabem de conèixer, ja m'està dient que no, que el meu equipatge no és gens feixuc, quan l'alça amb una mà per ficar-lo a la maleta del cotxe.

Encara no ha arribat al final del carrer i ja m'està dient que tinc una ànima boja, que ja s'adona que soc boja.

Em demana si entenc què vol dir, i jo somric i faig veure que no. Diu que totes les dones que coneix que són artistes poetes o músics estan boges.

Boges, boges, boges, diu i a mi m'hauria agradat dir-li que era comptable però ell continua desviant els ulls de la carretera

per dir-me que totes les dones artistes són boges al llit, entenc què vol dir, volen intentar bogeries al dormitori.

Si aturés el cotxe podria obrir la porta i arrencar a córrer o treure el mòbil i fer veure que em truca algú o preguntar-li educadament on és el problema.

Podria riure quan torni a dir res mentre la veu del meu cap em xiuxieja que d'alguna manera l'he provocat, que era el que jo volia.

Recordo un viatge amb tren, tothom enxubat amb el penis d'un desconegut contra la cama, i jo convencent-me

que m'ho imaginava, o que ell no podia evitar-ho, què podia fer si no hi havia espai? Quan arribem a l'aeroport

el meu braç obre la porta abans que jo l'hi ordeni, la cama esquerra arriba a terra abans que me n'adoni. Amb tot em giro per donar-li una propina

i ell riu i diu *calma, calma*, i jo sé que ell sap que tinc por, que he tingut por tota la vida, però no és això el que m'avergonyeix.

18.

This is not love. We are not speaking of love.
We are singing of Hardy: *Woman much missed,*
how you call to me, call to me – we are speaking
only of this. Outside I shout the whole thing

into the wind. There is darkness between us,
there is the ocean. My lips are moving
but nothing is heard. This is not love but it is
something like it. Here we are with the loyalty

of clouds. We are drifting, two boats on the water.
You have the wild in you, little wolf.
This is what happens when the body is a boat
and the heart is high and bright as a lantern.

18.

Això no és amor. No parlem d'amor.
Cantem el vers de Hardy: *Dona enyorada,*
que em crides, que em crides — parlem
només d'això. A fora ho crido tot

al vent. Hi ha foscors entre nosaltres,
hi ha l'oceà. Moc els llavis
però no se sent res. Això no és amor sinó
una cosa semblant. Som aquí amb la lleialtat

dels núvols. Anem a la deriva, dos barques a l'aigua.
Tens el salvatge a dins, petit llop.
Això és el que passa quan el cos és una barca
i el cor és alt i lluminós com un fanal.

23.

It didn't really help, the story of Othello and Desdemona
and Iago and poison in the ear and though our teacher

taught us about poor Desdemona, bad Iago, Othello escaped
almost blame free, possessed by jealousy, driven into a state

so when my ex became my stalker all the boys in class ignored me
and every lesson he looked through me until the evenings when he

was drunk and in a nightclub and then he'd ring and start to cry
and try to find out where I was or where I'd been, asking why

I wouldn't listen, why I'd stopped picking up the phone.
Sometimes I answered it with silence, imagined him alone

listening to my nothing. That year of A-Levels, I got myself a stalker
and the police said *aren't you flattered?* In the station there was laughter

at the forty phone calls every day for weeks. He said that I'd agreed to
be with him forever, and then I'd changed my mind, what could he do

but become my stalker and wait till darkness fell and slash my father's tyres
or call fire engines to my house though there was nothing catching fire.

When my ex became my stalker, he convinced my mum to let him in
then locked himself inside the bathroom. It felt like I'd let him win

even though it finished with him in a police cell because of texts
he'd sent with threats and words like *kill* and *guess what happens next*

and so the police kept him overnight to think about his actions
and rang his mother who had no idea how any of this happened.

23.

No va servir de gaire, de fet, la història d'Otel·lo i Desdèmona
i Iago i el verí a l'orella i encara que la professora

ens va parlar de la pobra Desdèmona, del dolent Iago i de l'Otel·lo escapat
gairebé lliure de culpa, posseït per la gelosia, a frec de la bogeria

quan el meu ex em va començar a assetjar tots els companys m'ignoraven
i a cada classe ell feia com si no em veiés fins que al vespre

em trucava borratxo des d'una discoteca i es posava a plorar
i intentava descobrir on era jo o on havia estat i em preguntava

per què no volia escoltar-lo, per què havia deixat d'agafar-li el telèfon.
De vegades jo contestava amb un silenci i me l'imaginava tot sol

escoltant el meu no-res. Aquell any dels exàmens finals vaig tenir un assetjador
i la policia em va dir *no et sents afalagada?* A la comissaria se'n reien

de les quaranta trucades diàries durant setmanes. Ell va dir que jo havia acceptat
estar amb ell per sempre i després havia canviat d'idea, què podia fer

sinó assetjar-me i esperar que es fes de nit per punxar els pneumàtics del meu pare
o cridar els bombers perquè vinguessin a casa encara que no s'havia calat foc enlloc.

Quan es va convertir en assetjador, va convèncer la mare que el deixés entrar
i després es va tancar al bany. Feia la sensació que jo l'havia deixat guanyar

tot i que la cosa va acabar amb ell en una cel·la de la policia pels missatges
que havia enviat amb amenaces i paraules com *matar* i *endevina què passa després*

i la policia el va tenir tancat una nit perquè reflexionés sobre les seves accions
i van trucar la seva mare que no tenia ni idea de com havia pogut passar tot això.

27.

Once I went on what he called a date
and I called driving around in his car
which had one of those exhausts
that roared and made people turn
and look as we drove down the street.

The more we drove the more I realised
his personality didn't really suit the car
or maybe it did, maybe that was the point.
I was also young and sometimes cruel
and because language had deserted him

I decided I also would not speak.
I was annoyed at not sitting in a pub
or eating a meal at a restaurant,
even more annoyed when he pulled up
outside McDonalds

so I made a vow of silence,
though I was perfectly capable of speaking;
though talking is something I enjoy,
but I was tired of being kind to men,
always making them feel better about themselves.

I sat like a stone in his car
or a fish he would never hold in his hands.
We watched the late-night swaggering
of seagulls as they waited for scraps
from groups of squealing teenagers

squashed into neighbouring cars,
clambering over each other like puppies.
It wasn't his fault I was far away
from all of that - how could he know
I'd lived with violence and passed through?

I was only a shadow pretending
to be a woman in a car,
a stone pretending to be a woman
in the dark or like somebody returning
from a land nobody else could see,

27.

Una vegada vaig viure el que ell deia que era una cita
i jo deia que era anar a fer un volt amb el seu cotxe
que tenia un d'aquells tubs d'escapament
que petarrellejaven i feien que la gent es girés
per mirar quan baixàvem pel carrer.

Com més sortíem amb cotxe més m'adonava
que la seva personalitat no s'hi adeia
o potser sí, potser aquest era el problema.
Jo també era jove i de vegades cruel
i com que la llengua l'havia abandonat

vaig decidir que jo tampoc no parlaria.
M'empipava no anar a seure en un pub
o a fer un àpat en un restaurant,
i encara m'empipava més quan aturava el cotxe
davant d'un MacDonalds

vaig fer doncs un vot de silenci,
tot i que era perfectament capaç de parlar;
tot i que parlar és una cosa que m'agrada,
però estava cansada de ser amable amb els homes,
de fer sempre que se sentissin millor amb ells mateixos.

Seia com una pedra en el seu cotxe
o com un peix que mai podria agafar amb les mans.
Contemplàvem els moviments nocturns
de les gavines que esperaven les deixalles
dels grups d'adolescents cridaires

atapeïts en els cotxes del costat,
enfilant-se els uns sobre els altres com cadells.
No era culpa seva que jo fos tan lluny
de tot això — com podia saber ell
que jo havia viscut amb violència i ho havia superat?

Jo era només una ombra que feia veure
que era una dona en un cotxe,
una pedra que feia veure que era una dona
a les fosques o com algú que torna
d'una terra que ningú més no podia veure,

though its borders were under their noses,
though its generals lived next door.
I can't remember how I got home
or how the awkward silence was broken.
I understood violence as something of love;

never from a stranger or acquaintance.
Years later he finds me online, sends a message:
Do you remember me? It's me, J_ . I'm sorry
I was so immature back then. I want to explain
that I was a stone in the shape of a fish,

the bones of a fish trapped in a stone
but I know it doesn't make any sense.
I am frightened for my daughter
and the risks she will take. I write back
no, you have nothing to apologise for.

tot i que tenien les fronteres davant del nas,
tot i que els generals vivien a la porta del costat.
No puc recordar com vaig tornar a casa
ni com es va trencar el silenci incòmode.
Entenia la violència com relacionada amb l'amor;

mai amb un estrany o un conegut.
Anys més tard em troba a internet, m'envia un missatge:
Et recordes de mi? Soc jo, J_ . Em sap greu
haver estat tan immadur en aquell temps. Jo vull explicar-li
que era una pedra amb forma de peix,

l'esquelet d'un peix atrapat en una pedra
però sé que no té cap sentit.
Pateixo per la meua filla
i els riscos que correrà. Contesto
no, no t'has de disculpar per res.

33.

You lived there for a week, in a country
you will not give a name to, not because
of what happened there, but because
you do not want this story to be changed
into a story of a country, you want it to be
the story of a man, or one-night-of-a-man,
a story of a hotel, or maybe the story of a lift,
the faded carpet, mirrors on every wall,
and his insistence, standing too close
and smiling, both of you pretending
you're good friends, maybe this is the story
of the corridor, how he asked you
where your room was, and you, stupid,
stupid, said down there and even pointed
and maybe this translated to follow me
to the room with birds fluttering behind
the walls, the room with birds living
between the walls, the room of curtains,
heavy, floor-length, blocking all the light,
the corners where nobody cleaned,
dust and the dead battery of a wasp,
you said my room is down there and then
kept walking, put your key in the lock
and he was right behind you, you felt
his breath on your neck so you turned
and put your hand on his chest
which may have looked like an invitation
except you were pushing, pushing him back,
who knows if you said no or if you said
I want to go to sleep or if you said both
but when you backed through the door
and slammed it closed, you remember it felt rude
to shut a door like that, so close to his face,
your heart beating in your chest
as if you'd been running very fast,
you remember thinking you were lucky,
luck got you out of it again, you sank
to your knees in the room of the birds,
you told yourself it was nothing
though it felt like something very bad
had almost happened, you swore
this would never happen to you
in silence and stillness again.

33.

Hi vas viure durant una setmana, en un país
al qual no posaràs nom, no pel
que hi va passar, sinó perquè
no vols que aquesta història es converteixi
en la història d'un país, vols que sigui
la història d'un home, o d'una-nit-un-home.
una història d'un hotel, o potser d'un ascensor,
la catifa descolorida, miralls a tots costats,
i la seva insistència, dret massa a prop
i somrient, tots dos fent veure
que éreu bons amics, potser aquesta és la història
del passadís, de com et va preguntar
on era la teva habitació, i tu, estúpida,
estúpida, vas dir allà i fins i tot la vas assenyalar
i potser la traducció d'això era segueix-me
a l'habitació amb ocells aletejant darrere
les parets, l'habitació amb ocells vivint
entre les parets, l'habitació de cortines,
feixugues, fins a terra, que bloquejaven la llum,
els racons que ningú no netejava,
pols i la bateria gastada d'un aparell,
tu vas dir la meva habitació és allà i
vas continuar caminant, vas ficar la clau al pany
i ell era just darrere teu, en senties
l'alè al coll i llavors et vas girar
i li vas posar la mà al pit
que podia semblar una invitació
tret que l'empenyies, l'empenyies cap enrere,
qui sap si vas dir no o si vas dir
vull dormir o si vas dir les dues coses
però recordes que quan vas fer un pas enrere
i vas tancar la porta de cop, et va semblar rude
tancar-li una porta d'aquesta manera, als nassos,
el cor et batejava dins del pit
com si haguessis corregut molt,
recordes haver pensat que tenies sort,
la sort t'havia salvat un altre cop, vas caure
de genolls a l'habitació dels ocells
i vas dir-te que no era res
tot i que senties que una cosa horrible
havia estat a punt de passar, vas jurar
que això no et passaria mai a tu
novament en silenci i quietud.

46.

I let a man into my room because I couldn't bear
the thought of him with someone else.
Even though he wasn't, never had been,
never would be mine. I showed a man
into my room as if I was selling him the space.
I opened the door and let a shadow
follow me inside. I didn't turn on the light.
I turned on every light. I allowed a man
into my room and he was kind.
I let a man follow me to my room
and didn't close the door in time.
I let a man push past me through the door
and told myself I didn't really mind.
I let a man into my room which turned
into a lift and we were together then apart
then together then apart depending on
whether the door was open wide.
I let a man into my body and let him sleep
inside my room. I let him in, I let him in,
I said that he could do those things
but only in my mind. I let a man
into my room and took a vow of silence,
took a vow of there's no turning back,
because a mind is not for changing.
The men inside my room do not like leaving.
They think they know my name
but one of us is lying. I step across
the threshold. I follow them inside.
Once they're in, they're in.
I open then I close my eyes.

46.

Vaig deixar entrar un home a l'habitació perquè no podia suportar
la idea que estigués amb ningú altre.
Tot i que no era, no havia estat mai,
no seria mai meu. Vaig fer entrar un home
a la meva habitació com si li vengués l'espai.
Vaig obrir la porta i vaig deixar que una ombra
em seguís a dins. No vaig encendre el llum.
Vaig encendre tots els llums. Vaig deixar entrar un home
a la meva habitació i va ser amable.
Vaig deixar que un home em seguís fins a l'habitació
i no vaig tancar la porta a temps.
Vaig deixar que un home m'empenyés porta endins
i em vaig dir que de fet m'era igual.
Vaig deixar entrar un home a la meva habitació que es va convertir
en un ascensor i estàvem junts i després separats
després junts després separats segons
si la porta estava oberta del tot.
Vaig deixar entrar un home al meu cos i el vaig deixar dormir
dins la meva habitació. El vaig deixar entrar, el vaig deixar entrar,
li vaig dir que podia fer tot això
però només mentalment. Vaig deixar entrar un home
a la meva habitació i vaig fer un vot de silenci,
vaig fer un vot de no hi ha marxa enrere,
perquè no es pot canviar d'idea.
Als homes que són dins de l'habitació no els agrada marxar.
Pensen que saben el meu nom
però un de nosaltres menteix. Travesso
el llindar. El segueixo a dins.
Un cop són a dins, són a dins.
Obro i després acluco els ulls.

48.

When he told me not to tell the story
of my mother's hair, I was obedient
for many years, until I saw the video
of wild horses in Patagonia,
tamed by increments over many days,
the gaucho calm and still when the horse
met his gaze, then shooing it
as it looks away, and so the horse learns
that only when it gives its whole attention
to this man will it ever feel peace again.

And of course my mother is not a horse,
she would never be fooled by such a trick,
but maybe the man who told me not to tell
is the gaucho, maybe once I was a horse,
to spend all these years listening to his voice.
He told me this was women's business,
that the world was not interested in such things.
He said listen to me read Eliot until you fall asleep
or until the red wine runs out, and so we did,
all of us who had gathered there to learn.

He stood in front of the curved window.
The bats criss-crossed the lawn.
He did not hold a book, or open his eyes
to see if we were there. The room took
his voice and gave it back to every corner.
It felt as if he whispered in my ear.

I have held my tongue for years.
My mother's hair. I did as I was told.
She sat for hours between my legs
as if she was the child, and I the mother.
I straightened her hair, every curl and kink,
dividing it into smaller and smaller sections.
The hiss of steam. The TV in the background.
My father elsewhere, and part of me still there,
part of me in the library with the man
who told me not to speak about such things.
The lawn. The drifting dusk. The bats.
My mother's hair. My hands. That house.
The shudder of a horse's flank.

48.

Quan ell em va dir que no expliqués la història
dels cabells de la mare, vaig ser obedient
durant molts anys, fins que vaig veure el vídeo
dels cavalls salvatges a la Patagònia,
ensinistrats a poc a poc durant molts dies,
El gaucho calmat i quiet quan el cavall
li aguantava la mirada, després l'espantava
quan apartava els ulls, i així el cavall aprèn
que només quan dedica tota la seva atenció
a aquest home podrà tornar-se a sentir en pau.

I evidentment la meva mare no és un cavall,
no l'enganyarien mai amb un truc com aquest,
però potser l'home que em va dir que no ho expliqués
era el gaucho, potser una vegada jo vaig ser un cavall,
per passar tots aquests anys sentint la seva veu.
Em va dir que això era cosa de dones,
que al món no li interessaven aquestes coses.
Em va dir que llegís Eliot fins que m'adormís
o fins que el vi negre s'acabés, i és el que vam fer,
tots els que ens havíem reunit allà per aprendre.

S'estava davant d'una finestra corbada.
Els rat-penats entrecruaven la gespa.
No tenia un llibre a les mans, ni obria els ulls
per veure si hi érem. L'habitació rebia
la seva veu i l'enviava a cada racó.
Feia la sensació que em xiuxiuejava a l'orella.

He tingut la boca tancada durant anys.
Els cabells de la mare. Vaig fer el que em van dir.
Ella va estar-se hores asseguda entre les meves cames
com si ella fos la nena i jo la mare.
Jo li allisava els cabells, cada rínxol i ble
i els dividia en seccions cada cop més petites.
El xiulet del vapor. La televisió de rerefons.
El pare en una altra banda, i part de mi encara allà,
part de mi a la biblioteca amb l'home
que em va dir que no expliqués aquestes coses.
La gespa. El crepuscle surant. Els rat-penats.
Els cabells de la mare. Les meves mans. Aquella casa.
La tremolor d'un flanc del cavall.

Kim Moore

All The Men I Never Married

Tots els homes amb qui no m'he casat

© **de l'edició:** Ajuntament de Barcelona. Institut de Cultura

© **dels textos:** Kim Moore

Traducció: Dolors Udina

Disseny gràfic: La Factoria dels Anuncis

Correcció de textos: Linguaserve I.S. S.A.

Impressió: Uan-tu-tri

Consell d'Edicions i Publicacions de l'Ajuntament de Barcelona:

Jordi Martí Grau, Marc Andreu Acebal, Águeda Bañón Pérez, Xavier Boneta Lorente, Marta Clari Padrós, Núria Costa Galobart, Sonia Frias Rollon, Pau González Val, Laura Pérez Castaño, Jordi Rabassa Massons, Joan Ramon Riera Alemany, Pilar Roca Viola, Edgar Rovira Sebastià i Anna Giralt Brunet.

barcelona.cat/barcelonallibres

www.versopolis.com

Dipòsit legal: DL B 9795-2022

VERSOPOLIS

Financiado por
la Unión Europea

